

ILLUSTRATION: GERT EJTON

Det, jeg ikke længere er bange for

... 130. 131. 132. Lys. Og trykken for ørerne. Toget suser ud af tunnelen, op til jordoverfladen igen og mod sit mål i hovedstaden. Uanfægtet af mit tæller og grunden til det.

Den 11. september 2001 var jeg en 16-årig pige med en klog, men letpåvirkelig teenagehjerne. Og den havde svært ved at begribe, hvad den så på fjernsynet den eftermiddag. En direkte transmission af død, ondskab og terror, der gik lige forbi frontallapperne og ind i hukommelsen og angsten. Døden satte sine spor både i verdenssamfundet og i teenagehjerne som min.

Det var deromkring, jeg begyndte at tælle nødudgangsskilte, når toget kørte under Storebælt. For så vidste jeg, hvilken vej vi skulle løbe.

Da jeg i tirsdags talte de grønne skilte igen, var det ikke, fordi jeg stadig er bange for, at tunnelen styrter sammen. Det var for at tjekke, om jeg stadig huskede antallet af skilte rigtigt. Det gjorde jeg. Men heldigvis husker min krop ikke angsten. Faktisk er der mange ting, jeg har glemt, at jeg engang var bange for. Her er en top syv:

Den 11. september 2001 var jeg en 16-årig pige med en klog, men letpåvirkelig teenagehjerne. Og den havde svært ved at begribe, hvad den så på fjernsynet den eftermiddag. En direkte transmission af død, ondskab og terror ...

Fra klummen

1: Heste. Det er min kærestes skyld, for han har to store udgaver af dyret stående i vores stald. Og de er godt nok søde, hyggelige og bløde under manken, når man sådan vænner sig til dem. Men slangerne er jeg stadig bange for - de sorte snoge, der elsker at sole sig på toppen af møddingen.

2: At spise alene. Jeg brød ud i gråd på en café i Paris, da jeg skulle spise mit første måltid på min første rejse alene. Jeg havde købt en enkeltbillet til Charles de Gaulle-lufthavnen, og pludselig sad jeg

der med min crêpe og var helt alene i verden. Det var nu også en fantastisk følelse af frihed. Nu nyder jeg at spise selv, i mit helt eget tempo og at smage maden.

3: Angst. For nogle år siden gik det op for mig, at angst bare er en følelse, godt nok en insisterende, ubehagelig en af slagsen, som kommer og går ligesom glæde, vrede og sorg. Den erkendelse uskadeliggjorde følelsen af angst, som faktisk er velkommen, ligesom alle de andre følelser.

4: At blive ensom. Da jeg forlod min første

store kærlighed og flyttede ud af vores lejlighed, var jeg rædselsslagen for at blive ensom. Men jeg har aldrig siden oplevet noget, der var så slemt som følelsen af ensomhed, mens den, man burde elske, ligger ved siden af i sengen.

5: At skrive en artikel. Første gang jeg afleverede en reportage som fuldt uddannet journalist, var jeg rystende nervøs fra eftermiddag til næste morgen. Men artiklen afslørede ikke min inkompetence, og det har ingen af dem gjort siden. Nu skriver jeg frygtløst til 450.000 læsere hver fredag. Det hjælper ikke at tænke over det.

6: At jeg ikke kunne holde op med at ryge. Det kunne jeg. Tag den tobaksindustri. Så skal jeg bare lige finde tricket, der virker på chokolade.

7: Terror. Det er faktisk løgn. For selvfølgelig er jeg bange for idioter med bomber og lastbiler, men jeg har besluttet mig for, at det ikke må begrænse mig. Det er vel umuligt ikke at tænke tanken, hvad nu hvis ... Men jeg behøver ikke længere tælle nødudgange.